

[Oluf Pedersen.]

lære, hvad der skete både med hensyn til produktion og forbrug, da man i 1950—1951 fra alle de 4 gamle partiers side gennemførte den kriselovgivning, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard for lidt siden stod her og berømmede. Det, der skete, var, at den stigning i nationalproduktet, som vi havde haft igennem en årrække, standsede, idet de skatter, man pålagde, sænkede forbruget og også automatisk sænkede produktionen, og dertil kom, at skatterne, sådan som de blev udskrevet, drev de offentlige udgifter op — og nu er de næsten ikke til at få ned igen.

Jeg hørte med nogen interesse det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sige, at det er udgifterne, man skal sætte ind overfor; men der er jo det morsomme ved det, at hvis man sætter ind med skattenedsættelser, sænker man de offentlige udgifter, ligesom den skatteforøgelse, der blev gennemført i det ærede medlems ministertid, drev de offentlige udgifter op. Disse foranstaltninger indvirker automatisk på pristallet, og derfor tror jeg, det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Aksel Møller sagde, at man bør prøve på, om ikke man kan nå frem til en nedsættelse af skatterne. Det, vi skal have, er øget produktion, øget samhandel.

Jeg finder her anledning til at sige, at den pinstrupske planøkonomi, som vi i den sidste tid har været præsenteret for, men som forøvrigt meget hurtigt blev en fiasko, ikke har meget med virkeligheden af gøre. Den afspærring, han forsøger på, ligner noget det estrupske forsøg i 1880'erne, som dansk landbrug dengang sagde nej til, hvilket bevirkede den store udvikling indenfor landbruget. Det er rigtigt, som konsulent H. P. Olsen sagde på det fynske planteavlsmøde, at den nedgang i produktionen, som man her begynder at tale om, er stik imod mange års arbejde. De sidste tre slægtleds hele indsats har været at forøge produktionen, nu søger man ligesom at gå den modsatte vej. Det, at vi kan indskrænke vor landbrugsproduktion og dermed få priserne til at stige eller i hvert fald holde dem oppe, skal nok vise sig intet at have at gøre med de varer, som skal sælges på et verdensmarked, og selvom de sælges på det engelske marked, bliver det alligevel

verdensmarkedspriserne, der bliver afgørende.

Der er tilsidst en ting, som jeg vil bede de ærede medlemmer om at se på. Det fremgår af tabellen på side 80 i årsoversigten, at i 1947 udgjorde det private forbrug ca. 12,7 milliarder kr., medens det offentlige forbrug var på ca. 2 milliarder kr. eller 16 pct. af det private. I 1953 er det private forbrug steget til godt 18 milliarder kr., medens det offentlige forbrug er steget til ca. 3,4 milliarder kr. eller til 19 pct. Altså, medens det offentlige forbrug 6 år tidligere kun var på 16 pct., er det her steget til 19 pct. af det private forbrug. Jeg ved ikke, om det er for strengt at sige, at det er en udvikling, der ikke kan fortsætte.

Hvis det er for strengt at sige det sådan, hvis der er ærede medlemmer, som er uenige med mig, og som tror, at der kan fortsættes på den måde, vil jeg gerne have, de siger til, så man kan blive klar over, hvordan deres opfattelse er. Ja, jeg kan måske tilføje, efter den tale jeg lige har hørt af den højtærede undervisningsminister, at jeg ikke tror, dette er gået op for den højtærede undervisningsminister, men det må jo blive hans sag, og den kunne også tyde på, at det ikke er gået op for regeringen. Jeg mener, at af denne tabel i årsoversigten og den udvikling, som den belyser, må regeringen og folketinget tage ved lære. Økonomiministerens redegørelse og hans hele syn på offentlige foranstaltninger tyder desværre på, at den højtærede minister har draget den stik modsatte lære, og jeg stiller ministeren det direkte spørgsmål: Tror den højtærede økonomiminister, at det er denne udvikling fremad med stadig større offentligt forbrug i forhold til privat forbrug, der bør fortsættes? For hvis det virkelig er det resultat, den højtærede minister er kommet til, tror jeg ikke, at ministeren får ret megen fornøjelse eller nytte af den økonomiske årsoversigt.

Økonomi- og arbejdsministeren (Krag):

Jeg takker de ærede ordførere for den velvillige og anbefalende omtale af det foreliggende værk. Når en redaktør ser sin bog blive gjort til genstand for omhyggelige anmeldelser, kan han kun være glad for, at de gennemgående var af anbefalende karakter.